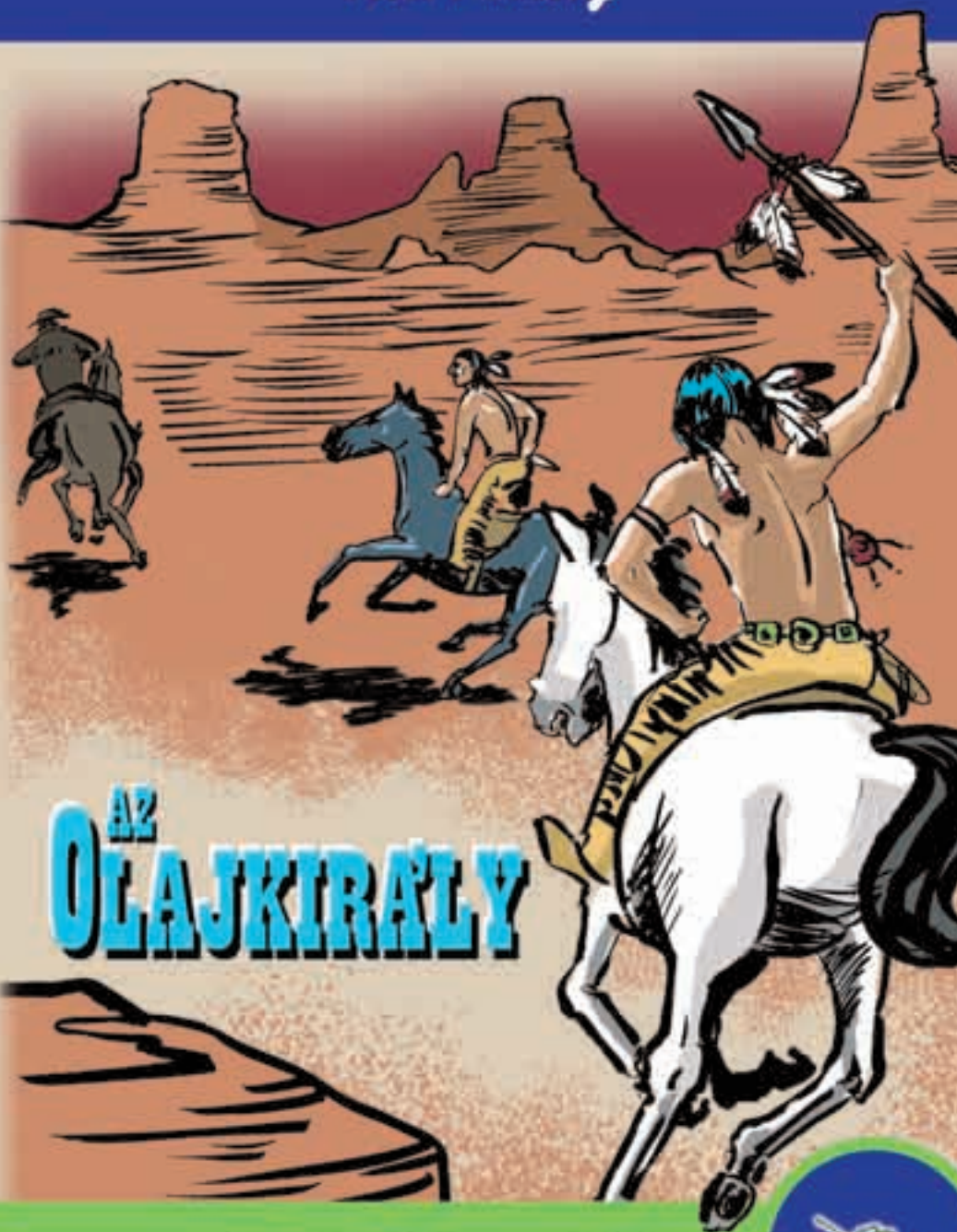

Karl May

**AZ
OLAJKIRÁLY**

Jonatán Könyvmolyképző

K A R L M A Y

OLAJKIRÁLY

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

I. GAZFICKÓK PARADICSOMA

Kelly kocsmája a fűvel benőtt, hepehupás országút szélén állt, s leste a vendégeket, akik a mexikói határ felől Arizona fővárosába, Tucsonba* igyekeztek, majd onnan tovább, a Colorado folyón át Kaliforniába. A kocsmá vályogtéglából rakott, tágas épület volt, s jókora, de ápolatlan kert vette körül. A gesztenyefák terebélyes ágai alatt néhány asztal állt, mellettük padok és székek.

Az országút túlsó oldalán kis indián falu elszórt viskói húzódtak meg a sűrű bokrok mögött. Szelíd papago indiánok éltek ott, egy olyan törzs, amely réges-régen abbahagyta és elfelejtette a harcot, s már több nemzedék óta földműveléssel, főleg bab-, tök- és kukoricatermesztéssel foglalkozott. A település még a spanyol uralom idején keletkezett, akkor kapta a San Xavier nevet.

Ezek a szorgalmasan dolgozó, derék indiánok nem bántottak senkit, inkább az ő életüket keserítette meg a fehér bőrű haramiák hada – az a szedett-vedett, fosztogató cső-

*Tucson kiejtése: Túszan

cselék, mely akkoriban lepte el a Mexikóval határos déli államokat, elsősorban Texast és Arizonát. Itt aztán zavartalanul garázdálkodtak, hiszen hatáságnak, szervezett közigazgatásnak jóformán nyoma sem volt.

Arizonát hegyek és sivatagok veszik körül, ahol könnyen talál búvóhelyet minden bűnöző. Az állam területe kerekén háromszázezer négyzetkilométer, tehát körülbelül akkora, mint Olaszországé, de a közrend fenntartásáról történetünk idején mindössze kétszázadnyi katonaság gondoskodott. A maroknyi karhatalom Tucsonban állomásozott, s nem szerte elhagyni kaszárnyája falait. Ha a környéken megtámadtak valakit, senkitől sem remélhetett segítséget vagy védelmet. Tisztességes emberek pokla, gazfickók paradicsoma – így emlegették akkoriban Arizonát.

Szép, enyhe áprilisi délután volt. Kelly egyedül üldögélt kocsmája egyik kerti asztalánál, és rosszkedvűen bámult maga elé. Néhány percig mozdulatlanul magába roskadt, aztán öklével hirtelen az asztalra csapott.

– Hé, Sarah! – kiáltotta. – Nem hallod, vén boszorkány? Kiszáradt a torkom, inni akarok! Mozgás, fekete banya, mert mindjárt szomjan halok!

A ház nyitott ajtaján öreg néger szolgáló csoszogott elő, pohárral és palackkal a kezében. Arcán végtelen türelem tükröződött. Töltött a gazdájának, és kezébe adta a poharat, de a palackot nem rakta elébe.

– Nem lesz sok, Mr. Kelly? – kérdezte aggódva. – Ebéd óta ez már az ötödik.

– Ne számold! – förmedt rá Kelly. – Mit csináljak, ha ezek az átkozott papagók nem akarnak rászokni a brandyre! Kénytelen vagyok a készletemet magam meginni, ha már senki sem jár erre. Egész nap egyetlen vendégem sem volt, akár be is zárhatok.

– Nem kell bezárni – mosolygott az öregasszony, s ráncos arcából elővillantak még mindig ép, fehér fogai. – Porfelhőt látok a konyhaablakból. Vendégek jönnek, sok vendég. Lóháton!

– Ejha! – kiáltott fel Kelly örvendezve. – Akkor ezek a „szemesek” lesznek. Készüljünk fel a fogadásukra!

Feltápászkodott, és besietett a házba. Az öregasszony totyogó léptekkel követte.

Néhány perc múlva tucatnyi, állig felfegyverzett lovas bukkant fel az országúton. Marcona ábrázatuk, szedett-vedett öltözékük és fegyelmetlen viselkedésük első pillantásra elárulta, hogy banditák. Néhány közülük mexikói ruhát viselt, a többi meg a vadnyugati jenkik módjára öltözködött.

A csapat a kocsmá előtt állt meg. Vad kurjongatás és káromkodás közepette ugrottak le a nyeregből. Lovaikat nem kötötték az útszéli fákhöz, hanem szélnek eresztették, és nem törődtek velük többé. Tudták, hogy a lovakat induláskor nem lesz nehéz összeterelni.

Ezek voltak a hírhedt „szemesek”, akiktől egész Arizona rettegett. Számptalan rablás, fosztogatás és egyéb büntett száradt a lelkükön, még gyilkosságtól sem riadtak vissza. Többnyire orvul támadták meg kiszemelt áldozataikat, gondosan ügyelve arra, hogy mindig ők legyenek túlerőben. Hol itt, hol ott bukkantak fel váratlanul, és csaptak le a békés utasokra. Azt vallották, hogy szemesnek áll a világ, amit úgy értelmeztek, hogy az igazi szemes egyetlen alkalmat sem szalaszt el, ahol rabolni lehet.

Vezetőjük, a karvalyorrú, ferde szájú Busher berúgta az alacsony léckerítés ajtaját, s ugyanakkor pisztolyát is eldurantotta.

– Hé, Paddy! – kiáltotta. – Alszol vagy berúgtál, vén méreg-

keverő? Bújj elő gyorsan, mert más is akar inni! Szomjasak vagyunk!

Paddy az ír Patrick név becéző alakja, de egyúttal minden ír ember csúfneve, legalábbis Amerikában.

Patrick Kelly már odaát, az óhazában fél életét kocsmában töltötte, ez volt az egyetlen hely, ahol jól érezte magát. Így hát nem csoda, hogy amikor a „Zöld Szigetről”, vagyis Írországból kivándorolt Amerikába, ott tüstént kocsmárosnak csapott fel. De mi jutott eszébe, hogy éppen itt telepedett le, ebben az isten háta mögötti indián faluban, tűzmérföldnyire Tucsonról? Mi jutott eszébe?

Hát ami azt illeti, az eszét már rég elitta, s nem érdekelté más, csak a pálinka, a brandy.

„Hosszú az út a pohártól az ajakig” – így szól egy mélyebb értelmű mexikói közmondás. Kelly szó szerint értette, és ezt az utat akarta megrövidíteni.

– Itt vagyok, uraim! – hallatszott a vályogházból Kelly rekedt, de örvendező hangja. – Hozom már a poharakat.

– A flaskó fontosabb! És még inkább, ami benne van. Még mindig azt a pocsek brandyt tartod?

– A legjobbat, amit kapni lehet, Mr. Busher – felelte Kelly, amint felbukkant a kertben, poharakkal megrakott tálcával a karján. – Rögtön hozom a flaskókat is.

A poharakat lerakta az egyik asztalra, majd visszasietett a házba. Csakhamar előtűnt újra, ezúttal három palack kíséretében.

– A legerősebb fajta! – dicsekedett mézesmázos mosolylyal. – Lássanak neki, uraim! Kedves egészségükre!

Hazudott persze. A legolcsóbb és legkomiszabb brandyt árulta, amelybe belekevert egy kevéske jobb minőségűt, no de vizet is hozzá. Megtöltötte a poharakat, aztán maga is odatelepedett az asztalhoz.

– Mi újság, Mr. Busher? – kérdezte. – Rég nem jártatok erre! Hogy megy a munka? Remélem, jól.

– Jól a fenét! – felelte Busher dühösen. – Két hét óta nem akadt a horogra semmi.

– Semmi? Lehetetlen!

– Legalábbis semmi komoly.

– Csodálom! Akkor miért hívnak titeket „szemeseknek”? Két hét óta semmi. Én meg erősen reméltem, hogy végre jó üzletet köthetek veletek.

– Mi az hogy „végre”? Eddig talán ráfizettél?

– Nem mondom, de ti se jártatok velem rosszul. Megvettem minden kacatot, amit hoztatok.

– De milyen áron, vén uzsorás! Mi dolgozunk, mi viszünk vásárra a bőrünket, de a hasznot te fölözöd le! Eh, eridj innen, ne is lássalak!

A beszélgetés elárulta, hogy Kelly az italmérésen kívül mellékfoglalkozást is űz – az orgazdaságot.

Busher mogorva arcot vágott, még a fejét is elfordította, de Kelly nem sértődött meg.

– Ne légy már olyan morcos! – mondta kedveskedő hangon. – Mi bajod tulajdonképpen? Mindennap akadhat valami. Egy jó fogás, és mindjárt más szemmel nézed a világot.

– Üres locsogás! Napról napra rosszabb. Hallom, a kaliforniai kereskedők polgárőrséget szerveznek. Fegyveres kísérettel akarják védeni az áruszállítmányokat.

– Hát aztán! Majd elintézik őket.

– Vagy ők minket. No de hagyjuk ezt. Éhes vagyok! A cimboráim is. Csapj össze valamit!

– Tizenkét embernek? Miből? A papagók egy csirkét sem adnak el. Húst sem kapni az egész környéken.

– Nem kapni? Hát én majd szerzek. Egy egész ökröt. Már kinéztem magamnak.

- Lehetetlen! Hol?
- A Santa Cruz partján. Egy karaván mellett nyargaltunk el reggel. Lassan közelednek San Xavier felé a folyó völgyében.
- Bevándorlók?
- Azok hát. Alkalmasint hajón jöttek a mexikói kikötőbe, onnan meg Kaliforniába igyekeznek, ahol olcsón lehet jó földhöz jutni.
- Sokan vannak?
- Négy ponyvás szekeret láttam, mindegyiket négy-négy ökör húzza. A szekerek mellett két lovas poroszkált.
- Miért nem szólítottad meg őket?
- Én is vagyok olyan okos, mint te. Beszéltem az egyikkel. Azt mondta, át akarnak kelni a Coloradón, de ma éjszaka itt fognak pihenni.
- Itt, nálam. Remélem, nem csináltok valami galibát?
- Ne félj semmit! Vigyázunk arra, hogy barátainknak ne okozzunk kellemetlenséget. A négy szekeret elfoglaljuk persze, de nem most, hanem később. Tucson és a Colorado közt. Itt csak egy ökröt veszünk tőlük, azt is csak azért, mert húsrá fáj a fogunk.
- Ökröt vesztek? Csak nem képzelitek, hogy eladnak egy ökröt?
- Nem kérdezzük tőlük. Ha szükségünk van valamire, nem szoktuk megvenni, hanem elvenni; nem érted, te tökfej?
- Érteni értem, de ha megvédik a jószágukat?
- Akkor még rosszabbul járnak. Ne felejtse el, mi tizenketten vagyunk, ők pedig... nézzük csak! A négy ökrőhajcsáron kívül két fiatalembert láttam lóháton, inkább kamaszok, mint felnőttek, játszva elbánunk velük. Hátravan még a scout*, akit felfogadtak erre az útra. Lehet, hogy kemény

*Scout (ejtsd: szkaut) felderítő, nyomkereső, erdei kalauz, idegenvezető

fickó, akkor gondom lesz rá, hogy ő kapja az első golyót. De az is lehet, hogy szót ért velünk.

– Mindenkit számba vettél? És akik a szekér belsejében ülnek?

– Azokat nem láthattam, de nem tartok tőlük. A ponyva alatt rendszerint asszonyok meg gyerekek ülnek, és talán még egy-két öreg.

– Ez az egész?

– Hopp, valakit még nem említettem! Az utolsó szekér után egy furcsa figura lovagolt, vagy talán nem is lovagolt, csak lötyögött a nyeregben. Először azt hittem, vénasszony, de aztán észrevettem, hogy kardot visel a köpönyege alatt.

– Kardot? Akkor nem épeszű. Aki karddal vág neki a pré-rinek, csak süsü lehet.

– Én is azt mondom. Kár több szót vesztegetni rá.

– Remélem, engem is beveztek az üzletbe – mondta Kelly. – A zsákmány értékesítése nem könnyű. Bízátok csak rám!

– Az a kérdés, sikerül-e megegyeznünk. Gyere, üljünk át ahhoz a kis asztalhoz, beszéljük meg a feltételeket!

Félrevonultak, és összedugták a fejüket. Mialatt tanácskoztak, az öreg néger szolgáló újabb teli palackokat hozott ki. A „szemesek” most már nem ócsárolták a komisz pálinkát; az volt a fontos, hogy sok legyen belőle. Közben nagyokat kurjongattak, s olyan hangosan társalogtak, mintha csupa süket ült volna az asztalnál.

Annál csendesebb volt a falu. Az országúton egyetlen élő lelket sem lehetett látni. A papagók megneszelték a „szemesek” látogatását, és messze elkerülték a kocsmát. Meghúzódtak viskóikban, várva, hogy a martalócok elvonuljanak.

A kocsmá kertjében a lármás beszélgetés hirtelen elnémult, és minden fej a rozoga léckerítés ajtaja felé fordult.

Csodálkozó szemek meredtek a három vendégre, akik most érkeztek a kocsmá elé. Fura külsejük éppen elég okot adott arra, hogy megbámulják őket. Alighanem megszokták már ezt, mert egykedvűen ugrottak le a nyeregből, szép sorjában besétáltak a kapun, s nyugodtan letelepedtek egy kisebb asztal mellé. A hosszabb asztalnál ülő s már félig-meddig kaptos társaságot látszólag – de csak látszólag – észre se vették, egyetlen pillantásra sem méltatták.

A három jövevény egyike alacsony, szinte vézna kis ember volt, de az arca gömbölyű, pufók. Puhakalapjának színét, korát és eredeti formáját bajos lett volna megállapítani. Széles karimája alól apró szempár kandikált elő, alatta pedig hatalmas orr emelkedett ki, mint egy viharvert hajó árboca. A két fekete szem élénken csillogott, s örökösen ide-oda járt – figyelmét nyilván nem kerülte el semmi. A merész orr pedig szuszogva szívta a levegőt, mintha szüntelenül szimatolna.

A kis ember fekete bőrkabátját mintha nála jóval magasabb és vállasabb daliára szabták volna – ki tudja, hol és mikor? Azóta alaposan megrágtá az idő vasfoga: lyuk vagy szakadás nem volt rajta, de annál több folt – valóban: folt hátán folt. Emberünk kissé ó-lábait lötyögő bőrnadrág oltalmazta. Illett hozzá – mesebeli alak mesebeli hétmérföldes csizmában, amely mintha csak parancsszóra várt volna: „Hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok!”

A kis ember hatalmas, ócska puskát tartott a kezében. Bizonyára más fegyvere is volt – pisztoly, vadászkés, miegyéb –, de ezeket nem lehetett látni. Alkalmasint övébe dugva viselte, hosszú bőrkabátja alatt.

Na és a lova? Mi tagadás, nem is ló volt, hanem egy ö-ö-ö... vagyis öreg, ösztövéér öszvéér – olyan öreg, mintha Noé bárkájában úszta volna meg a vízözönt, s olyan sovány,

hogy szinte zörögtek a csontjai. Hosszú fülei úgy forogtak, mint a szélmalom szárnyai, sörénye szőrét hullatta, s farka helyén egy kopasz csutak búslakodott.

Ejtsünk néhány szót a kis ember cimboráiról is. Az egyik sovány, csontos, hórihorgas póznaszerűség volt, s szarvasbőr inget viselt, derekán széles bőrvövel, amelyből kés és pisztoly kukucskált elő. Vállára szabályosan felgöngyölt gyapjútakarót szíjazott. Puskája persze neki is volt, régimódi, hosszú csövű puska, éppen olyan ütött-kopott, mint az ö-ö-ö gazdájáé.

A harmadik jövevény is magas termetű volt; kék szeme, nyílt, becsületes arca, barátságos mosolya rendkívül rokonszenvessé tette. Övében ő is kést és revolvvert viselt, kétcsövű puskája pedig úgynevezett Kentucky puska volt, ócska, de mégis megbízható fegyver, mely jó lövész kezében mindig célba talál. Ennek az embernek csak a ruházata volt különös. Valaha aranyosan csillogó, de most már meglehetősen kopott, piros huszárdolmányt viselt, tudja isten, hol szerezte, és hogyan jutott hozzá. Ezt a csodálatos ruhadarabot nem egészítette ki huszárcsákó. Dolmányos barátunk kendővel védekezett a napszúrás ellen – tarka kendővel, melyet turbán módjára csavart a feje köré. Lehet, hogy furcsa volt, de a Vadnyugaton nem ütközött meg rajta senki.

Így festettek Kelly újabb vendégei, a nagy orrú kis ember, a hórihorgas és a huszármentés. A két utóbbi lóháton érkezett, az első pedig, hiszen tudjuk már: ö-ö-ö...

A kocsmáros odalépett hozzájuk, és megkérdezte, mit óhajtanak.

– Mije van? – kérdezte a kis ember.

– Csak brandym, semmi egyéb.

– Hát akkor azt választjuk, ha minden kötél szakad – felelte a kis ember bölcsen.

– Palackkal? – érdeklődött a kocsmáros.

– Egyelőre elég lesz három pohárral – felelt a kis ember még bölcsebben.

Kelly kihozta az italt, aztán magukra hagyta őket. A hórihorgas volt az első, aki megkóstolta, de ki is köpte megint.

– Mit szólsz ehhez a kotyvalékhoz, Sam Hawkins? – kérdezte.

A kis ember ajkához emelte a poharát, és lenyelt egy kortyot.

– Jobbat már ittam, de rosszabbat még soha, Dick Stone – bólított Sam Hawkins.

A huszárdolmányos is megízlelte a brandyt, de nem nyilatkozott. Szavak helyett egyetlen mozdulattal fejezte ki véleményét: pohara tartalmát egyszerűen kilötytyintette a földre.

– Jól tetted, Will Parker – mondta Sam. – Ez egyszer kivételesen igazad van, hihih!

Sokféle nevetés van. Az egyik ember hahotázik: hahaha! A másik úgy fejezi ki örömét vagy kárörömét: hehehe! Sam Hawkins nem tudott másképp nevetni, csak így: hihih! Ez kissé csúfondárosan hangzott, pedig csak derűs meglepetést fejezett ki, és sohasem akart megbántani vele senkit.

– Azt akarod mondani, hogy buta vagyok? – kapta fel a fejét a huszárdolmányos.

– Ugyan, hová gondolsz, Will Parker! – felelte Sam. – Nem vagy te buta, csak zöldfülű. Még sokat kell tapasztalnod, míg megállod a helyedet itt a Vadnyugaton, ahol több a gazember, mint a fű. Mi a véleményed arról a társaságról a másik asztalnál?

– Nem sok gentleman van köztük – felelte Will.

– Nem sok? Egyetlenegy se! Hallod, hogy röhögnek?

– Biztos rajtad – jelentette ki Will.

– Rajtam? Miért?

– Mert nem lehet rád nézni röhögés nélkül.

– Ennek szívből örülök – felelte Sam. – Van ennél rosszabb is. Például, ha rád néz valaki, sírva fakad, olyan szomorú alak vagy, hihíhi!

Sam Hawkins és Will Parker nagyon szeretett csipkelődni egymással. Ebből sohasem lett harag, de a kölcsönös ugratás rendszerint úgy végződött, hogy Will Parker elszontyolodva lógatta fejét. Egyébként a három jó barát tűzbe ment volna egymásért. Elválaszthatatlan cimborák voltak, s ismerőseik így emlegették őket: „a háromlevelű lóhere”.

– Nézzétek csak, hogy bámulnak minket – jegyezte meg a hórihorgas Dick Stone. – Törik a fejüket, hogy kik lehetünk.

– Hát csak törjék – felelte Sam Hawkins. – Nekünk nem kell találgatnunk. Anélkül is tudjuk, hogy csirkefogók. Meglátjátok, a vége az lesz, hogy belénk kötnek.

– Gyanús fickók – vélekedett a huszárdolmányos.

– Mondd csak, Will, hallottál már a „szemesekről”, ugye?
– kérdezte Sam Hawkins.

– Hallottam hát! Csak nem ők lennének?

– Ők bizony.

– Honnan tudod, Sam?

– Megszámoltam őket. Tizenketten vannak. Mindenki tudja, hogy ennek a bandának tizenkét tagja van, vezérüket is beleszámítva.

– Melyik a vezér?

– Nem tudom. Majd kiderül hamarosan. Úgy hallottam, Bushernek hívják. Fogadni mernék, hogy megtisztelti asztalunkat a látogatásával.

– Hát csak jöjjön – mondta Will. – Majd ellátjuk a baját!

– El hát, ha minden kötél szakad. De remélem, nem akarsz gorombáskodni vele? Nem, kedves Will, fogadjuk csak udvariasan! A „háromlevelű lóhere” mindig hírnevéhez méltóan viselkedik, hihhi!

– Kesztyűs kézzel akarsz bánni velük?

– Egyelőre, kedves Will. Ismered az elvemet: többet észszel, mint erővel. Tizenketten vannak, mi csak hárman. Nem félek tőlük, de egy kis csel sem árt.

– Miféle csel?

– Még nem tudom. Valami alakoskodás. Hitessük el velük, hogy zöldfülűek vagyunk mind a hárman, nemcsak te, Will Parker!

– Miért éppen én?

– Csak példának hoztalak fel. Nem lesz nehéz beugratni őket. Ezek még nem hallottak a „háromlevelű lóheré”-ről, különben nem röhögnének rajtunk. Nézd csak, milyen gúnyos szemmel méregetik az én drága Marymet!

– Hát bizony, nem éppen elbűvölő látvány. Öszvérek közt sem nyerné meg a szépségversenyt. Ami igaz, az igaz – vélte Will Parker.

A beszélgetés suttogó hangon folyt.

– Nem tűröm, hogy Maryt becsméreld – mondta Sam. – Éppen olyan kedves a szívemnek, mint a puskám, Liddy. Hálás vagyok mindkettőnek. Hányszor mentették meg az életemet, hányszor húztak ki a csávából a legreménytelenebb helyzetben is.

– Liddy sohasem mondott csütörtököt – ismerte el Will –, de Mary sokszor kihozott a sodrodból.

– Igen, kissé konok, s néha megbicsakolja magát – hagyta rá Sam. – De hibái elhalványulnak a jó tulajdonságai mellett. Kitartó, igénytelen és olyan okos, hogy a gondolatimat is kitalálja.

Mary a kerítés ajtajában állt, és hosszú fülét úgy hegyezte, mintha tudná, hogy róla beszélnek. Sam Hawkins szeretettel nézett rá, de hirtelen felfigyelt valamire. Bekövetkezett, amit megjósolt: Busher magára hagyta Kellyt, odaballagott a „háromlevelű lóhere” asztalához, zsebre tett kézzel és szétvetett lábbal megállt előttük, s köszönés nélkül, pökhendi, kihívó hangon odaszólt:

– Hadd nézzem meg ezt a három csodabogarat közelebb-ről! Ha nem is vagytok egyformák, de egyformán nevetségesek vagytok. Magatok is tudjátok, nem?

– Tudjuk – kántálták hárman szinte egyszerre.

– Kik vagytok tulajdonképpen?

– Ikrek – felelte Dick Stone.

– Mind a hárman?

– Igen! Trikrek! – bólogatott buzgón Will Parker.

– Ugrasd az öregapádat! – förmedt rá Busher dühösen.

– Mi a neved?

– Az én nevem, Mr. Black – mondta Parker.

– Az enyém meg Mr. White – tette hozzá Stone.

– Én meg Mr. Brown* vagyok – mutatkozott be Hawkins. Busher gyanakodva meresztette rájuk komor szemét.

– Black, White, Brown, hm... hiszi a piszi! Elég a tréfából! Mivel foglalkoztok?

– Prémvadászok vagyunk – felelte Parker.

– Törvadászok – magyarázta ártatlan képpel Stone.

– Törrel, hurokkal, csapdával dolgozunk – tette hozzá Hawkins.

– Tegyétek lóvá a dédapátokat – kiáltotta Busher fokozódó haraggal. – Olyan bambák vagytok, hogy még egy mosómedvét se tudnátok csapdába ejteni! Nincs is felszereléseitek.

*Black (blek)=fekete, White (váj)t=fehér, Brown (braun)=barna

- Nincs – bólintott Hawkins. – Majd lesz.
- Szóval csak most akartok felcsapni trappernek. És eddig mit csináltatok?
- Szabók voltunk. Aztán ruhaüzletet nyitottunk Castorville-ben.
- És miért hagytátok abba?
- Tönkrementünk.
- Nem csodálom! Három ilyen mafla! Három szabólegény, aki a fejébe vette, hogy felcsap prémvadásznak! Mit szóltok ehhez? – fordult Busher a cimborái felé.
- Viharos röhögés volt a válasz. A hosszú asztalnál ülő „szemesek” combjukat csapkodták, úgy nevettek.
- Sam Hawkins megvárta, míg kiröhögik magukat, aztán felkiáltott:
- Téved, uram, ha azt hiszi, hogy maflák vagyunk! Van itt ész! – mondta, és önérzetesen a homlokára csapott. – És guba is! – tette hozzá, mellét döngetve.
- Busher szemében kapzsi fény villant fel, ujjai begömbültek, horgas orra remegett.
- Pénzetek van? – kérdezte. – Hisz azt mondtad, tönkrementetek!
- Éppen azért van pénzünk – kacsintott rá Sam Hawkins. – Hamis bukás volt. Hitelezőink sírnak, mi meg nevetünk.
- Nézd csak a kis szabót! – mondta Busher elismerő hangon. – Ezt ki se néztem belőled. És mennyit kerestetek a bukáson?
- Több mint kétezer dollárt.
- Ejha! És ez mind nálatok van?
- Nálunk hát.
- Nem féltek a rablóktól?
- Miért félnénk? Van fegyverünk.

– És ha egész banda támad rátok? Nem hallottátok még a „szemesek” hírét?

– Nem... Kik azok?

– Öt rossz neked, ha megtudod – mondta Busher.

Újabb röhögés a hosszú asztalnál.

– Jobb lett volna bankba tenni a pénzt – tanácsolta jószívűen Busher.

– Hogyisne! Hogy elvigyék a bankrablók! – méltatlankodott Hawkins.

– Hát mit akartok csinálni a pénzzel?

– Először is felszerelést vásárolni.

– Vadászfelszerelést?

– Azt.

– Hol?

– Odaát Prescottban.

– És milyen vadat akartok fogni vele?

– Mindenfélét... hódot, nyestet, hermelint... még szürke-medvét is.

– Grizzlyt is! Ne mondd! Mit szóltok hozzá, fiúk? – fordult Busher megint a cimborái felé.

Most tört csak ki igazán a kacagás. Busher maga is úgy nevetett, hogy könnyei potyogtak. Eltartott néhány percig, amíg annyira megnyugodott, hogy folytathassa a fölényes csúfolódást.

– Tudjátok, mekkora egy grizzly? Kilenc láb magas, a súlya meg kilenc mázsa! És ti csapdával akarjátok elkapni?

– Miért ne? Ha a csapda elég nagy és elég erős.

– Olyan csapda nincs, és nem is kapható.

– Akkor majd csináltatunk egyet Prescottban.

– Csináltatok? Nagyszerű! És hol állítjátok fel?

– A Gila folyón túl, az őserdőben.

– Ahol vérszomjas indiánok táboroznak. És mit csináltak, ha megtámadnak?

– Védekezünk, ha minden kötél szakad.

– Ezekkel a fegyverekkel?

– Ezekkel hát!

– Mi a szösz! Mutasd csak azt az ócska puskádat!

Sam Hawkins átnyújtotta neki Liddyjét. Busher megnézte, aztán mosolyogva továbbadta egy banditának. Az ütötköpött fegyver kézről kézre járt, nagy derűtséget keltett, s végre visszakerült gazdájához.

– All right – mondta Busher. – Ócska puska, de mégis csak puska. Csak az a baj, hogy a célzáshoz is érteni kell. Tudtok-e úgy bánni vele, mint a varrótűvel?

– Még annál is jobban – jelentette ki Sam Hawkins büszkén.

– Tegyük próbára! – kiáltották a hosszú asztalnál. – Hadd lássuk, mit tud!

– Rendezzünk egy kis lövészversenyt? – kérdezte Busher gúnyos mosollyal.

– Nem bánom – felelte Sam.

A vadnyugaton, ahol majdnem mindenki mesterlövész, vagy legalábbis annak tartja magát, nagyon szeretnek fogadásból célba löni. Az effajta vetélkedést olyan mulatságnak tartják, amelynél érdekesebbet el sem tudnak képzelni. A mulatságot itt még az a remény is fűszerezte, mekkorákat lehet majd kacagni az esetlen, ügyetlen szabólegényeken. S ráadásul még meg is lehet „kopasztani” őket!

– Mondja, Mr. Brown, vadászott már valaha? – kérdezte Busher, arcára komoly kifejezést erőltetve.

– Hogyne! – hangzott a felelet.

– És mire?

– Verebekre.

– Aha! Kicsi célpont. Én könnyebbet ajánlok. El tudná találni például innen azt a házat?

– Játszva.

– Akár a cérnát a tűbe, igaz?

– Még könnyebben. Nehezebb célt kérek.

A kocsmáros előállt egy javaslattal:

– Van egy rajzlapom. Felragasztom a ház hátsó falára. Ha eltalálja, nyert. Mert az ilyesmit pénzben szokták játszani.

– All right – bólintott Sam.

– Mennyibe fogadjunk? – kérdezte Busher.

– Egy dollárba. És milyen távolságból lövünk?

– Kétszáz lépésről – mondta a bandavezér.

A kocsmáros lelépte a távolságot. Ezután átvett mindkét fogadótól egy-egy ezüstdollárt. „Fej vagy írás” döntötte el, ki lő először. A sors Bushernek kedvezett. Felkapta puskáját, a kijelölt vonalra állt, s jóformán célzás nélkül lőtt. Eltalálta a papírlapot.

Ezután Samre került a sor. Vállához emelte Liddyjét, és hosszú ideig, körülményesen célzott. A nagy erőlködésben annyira előrehajolt, hogy egy fotográfushoz hasonlított, aki kamerája fölé hajol, úgy igyekszik jó felvételt készíteni.

A „szemesek” nevetve nézték. Végre eldördült a lövés. Sam félreugrott, és sziszegve tapogatta jobb orcáját. Ez a mozdulat egetverő kacagásra ingerelte a banditákat.

– Mi az, kedvesem? – kérdezte nagy részvétellel Busher.

– A puská rúg? Ejnye, ejnye! Nagyon fáj?

– Pofon csapott – felelte a kis ember siránkozó hangon.

– Hát igen, megcsapja azt, aki nem tud vele bánni. No nézzük, eltalálta-e a célt!

Megvizsgálták a papírt: sértetlen volt. Nyoma sem látzott rajta Sam golyójának. Vajon hova lett? Sokáig keresgéltek, míg végre az egyik „szemes” felkiáltott:

– Gyertek ide! A fene se gondolta volna, hogy itt keresse. Véletlenül pillantottam erre a vizeshordóra. Hát nem azt lyukasztotta ki a nyavalyás?

A társaság fele odaszaladt, s látta, hogy a hordóból, mint egy kisebbfajta szökőkútból, ujjnyi vastag sugárban szökell a víz. A kocsmáros gyorsan fadugót faragott, és eltömte a lyukat, amit Sam golyója a hordón ütött.

– Lám, lám, még a ház falát sem találta el – mondta Busher az ügyefogyott lövésznek, aki meghökkent, csodálkozó arcot vágott. – A dollár az enyém. Megkockáztat még egyet, Mr. Brown?

– Megpróbálom – felelte Sam.

A második lövésre legalább a falat találta el, kétméternyire a céltől. Újra megpróbálta, harmadszor, negyedszer, ötödször is, s ugyanannyi dollárt veszített.

– Az ördögbe! – kiáltott fel bosszúsan. – Talán az a baj, hogy kicsi a tét. Egy dollárért nem érdemes erőlködni.

– Igaza van! – bólintott Busher örvendezve. – Szívesen fogadok komoly összegbe is. Legyen húsz dollár?

– Jó – felelte Sam.

De a húszat is elvesztette.

– Próbáljuk meg újra? – kérdezte Busher, cimboráira kacsintva.

– Miért ne?

– Ötvenbe?

– Nem bánom.

– Vagy inkább százba?

– Nem, nem, az már kissé sok, hiszen ön nagyszerűen tud célozni, kedves Mr... mi a becses neve?

– Busher – vágta rá a bandita meggondolatlanul. Bizonyára valami hamis nevet mondott volna be, ha nem éri a kérdés olyan váratlanul.

– Szóval maradjunk csak az ötvennél, Mr. Busher, az is szép pénz – mondta Sam szerényen.

– No mi az, berezeltünk? A kis szabócskának hamar inába szállt a bátorsága?

– Ki mondta azt? Szabó az ördögtől se fél! Legyen száz! Most is Busher lőtt elsőnek. Olyan biztos volt a dolgában, hogy nem célzott elég gondosan. De az is lehet, hogy a magas tét felborzolta idegeit, s izgatottságában a keze remegett. Elég az hozzá, hogy a golyója a rajzlap széle mellett fúródott a falba, alig fél centire a papírtól. De olyan jókedvű volt, hogy csak legyintett – oda se neki! Ha nem is sikerült ez a lövés, a kis szabóé még rosszabb lesz.

Sam hosszasan, gondosan célzott, de vajon hova? A tető alá, a falnak abba a felső csücskébe, ahol golyója eddig is többször lyukat vágjt már a vályogba.

– Mit csinál, Mr. Brown?! – kiáltott fel Busher. – Hát a háztetőre céloz?

– Természetesen – felelte a kis ember tökéletes nyugalommal.

– De az isten szerelmére, miért?

– Mert most kezdem megérteni a puskám természetét.

– Hogyhogy?

– Úgy látszik, saját akarata van, és az a mániája, hogy ha a papír közepére célzok, akkor a fal felső csücskébe lő. Így hát megpróbálom fordítva. Most a háztetőre célzok, akkor talán a papírt találom el.

– Hülyeség!

– Meglehet, de ne engem hibáztasson érte, hanem a puskámat. Lássuk csak!

Meghúzta a ravaszt, és a puska dördült. A golyó a rajzlapnak pontosan a közepét lyukasztotta ki.

– Látja, hogy nekem volt igazam – nevetett a kis ember elégedetten. – Kérem a száz dolláromat, Mr. Busher!

A fogadás összegét még nem helyezték letétbe senkinél. Busher habozott. Nem sietett a fizetési felszólításnak eleget tenni, s már-már megtagadta a vesztt fogadás rendezését. De aztán mást gondolt. Még mosolygott is hozzá, olyan vigasztaló gondolat volt. Kezét zsebébe süllyesztette, aranypénzeket kotort elő, és leszámolta a kis szabónak a száz dollárt.

– Folytassuk, vagy elég volt? – kérdezte.

– Ahogy kívánja.

– No, durrantsunk még egyet, de most már kétszáz dollárra, jó?

– Rendben van. De kikötöm, hogy a barátom, Mr. White legyen a bíró, és ki-ki előre kezébe adja a fogadás összegét. És kérjünk egy friss papirost, s jelöljük meg rajta pontosan a közepét. Legjobb lesz egy keresztet rajzolni oda. Akinek a golyója jobban megközelíti a metszőpontot, az nyert.

– De felválták a nyelvét egyszerre! – dühösködött Busher. – Legyen úgy, ahogy akarja. De nekem is van egy feltételem. Lőjünk háromszáz lépésről, ne kétszázról.

– Háromszáz lépés! – hüledezett a szabócska. – Ilyen nagy távolságból még a házat sem találom el.

– Az a maga baja, Mr. Brown! Gyerünk! Guberálja le a kétszáz dollárt.

Sam tüstént átadta az összeget Mr. White-nak, azaz Dick Stone-nak. Kiderült azonban, hogy Bushernek nincs is anynyi pénze. Cimboráitól szedte össze, akik csak szabódva és morogva álltak kötélnek. Nagy nehezen mégis összegyűlt a kétszáz dollár, és Dick gyorsan zsebre vágta. Új rajzlap került elő, belerajzolták a keresztet, s most a két vonal metszőpontja volt a cél. Busher nekikészülődött.

– Vigyázz, te! – figyelmeztette az egyik embere. – Óvatosabban célozz, mint az előbb!

– Pofa be! – mordult rá Busher. – Mert egyszer elvételtem? Csak véletlen volt. Behunytt szemmel is jobban lövök, mint ez a szabó!

Most mégis hosszasan és gondosan célzott. Golyója a célpont közelében lyukasztotta át a papirost.

– Pompás lövés! – mondta az iménti aggodalmaskodó elismeréssel és elégedetten.

Megint Samre ült a sor. Elég hanyagul lőtt, mintha oda se figyelt volna. Ám a dörrenést a dühös rémület felkiáltása követte. Sam golyója hajszálpontosan talált. Dick Stone odaugrott hozzá, kezébe nyomta a pénzt, és a fülébe súgta:

– Gyorsan vágd zsebre, öregem, mielőtt kitépik a kezemből!

Valóban nem sok hiányzott ahhoz, hogy a felbőszült „szemesek” rávessék magukat, és elvegyék tőle a pénzt. Busher azonban a dühtől eltorzult arccal, fogcsikorgatva rájuk rivallt:

– Nyugalom! Mindenki maradjon a helyén! Átkozott véletlen, megint a szabónak kedvezett! De még nincs vége a napnak!

– I-á, i-á, i-á! – hangzott a gúnyos válasz, de nem Sam, hanem Mary szájából. A derék állat éppen a legdrámaibb pillanatban jött be a kertbe és állt a gazdája mellé, mintha biztatni akarná, hogy ne féljen semmit. Sam megsimogatta táltosa nyakát.

– Jól van, Mary, megyek már. Ajánlom magam, uraim! Ez a hűséges teremtés értem jött. Nem okozhatok neki csalódást. Fizesd ki az italt, Dick! Ne alkudj! Megkerestük.

– Nyomorult szabó! – sziszegett Busher. – Az ördöggel cimborál!